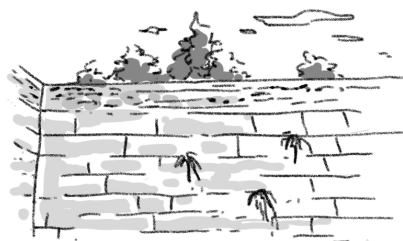
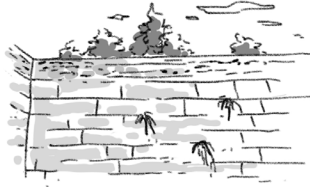

יְרוּשָׁלַיִם וְרֵבֶעַ

אֶסְתֵּי פֶּץ

פָּרָק א'

פּוֹרְצִים אֶצֶל פָּרֶץ

"אליהו, אליהו, מישהו היה בחנות", אמר דוד פֶּרֶץ בקול גדול כְּשֶׁרָק הִתְקַרְבְּתִי.

הכל היה כה גדול אצל דוד פֶּרֶץ. זקנו הלבן והמפזר, נעלי הבית החומות שכאלו הלכו לפניו מעצמן, והצחוק.

רק חנותו היתה קטנה, גדושה במצגי חרס ועץ עתיקים וחדשים.

"ולא קראת לנו?" נדהמת.

אף אחד לא מנה אותי לשומר הסף של חנות המזכרות של פֶּרֶץ, אף אחד לא אמר שאני צריך לעמד שם בקביעות, לכופף ראש מפני עשרות פעמוני הרוח שעל הפתח המקמר, לחייך ולהגיש מה שצריך לפי הכוון של האצבע הארכה של

דוד פּרָץ, ובְּכָל זֶאת הָיָה מוֹזֵר שְׁמִישָׁהוּ בָּא וְאַנְחָנוּ לֹא הָיִינוּ
שָׁם: לֹא אָנִי, לֹא בְּנֵי וְלֹא צְבִיָּקָה.

בְּכֻלָּל, מִשְׁהוּ הָיָה מוֹזֵר מְאֹד בְּדוֹד פְּרָץ בְּאוֹתוֹ רָגַע. אוֹלֵי
פְּשוֹט הַמְּקוֹם שָׁבוּ עִמָּד.

מִצְחִיק. מֵעוֹלָם לֹא רָאִיתִי אֶת דּוֹד פְּרָץ כִּכְהָ מַחוּץ לַחֲנוּתוֹ.
זֶה הָיָה כְּאֵלוֹ גָּזְרוּ אוֹתוֹ מִתְמוּנַת נוֹף שְׁתַּמִּיד מְדַבֶּקֶת אֵלָיו
מֵאַחֹר.

”לֹא קָרָאוּ גַם לִי”, הִסְתַּלְּסַל דּוֹד פְּרָץ.

גַּם לְבְנֵי הָעֵגְלָגֶל שֶׁהוֹפִיעַ פְּתֹאוֹם מֵאַחֲרֵי מְבִנָּה וְכִפָּה
כְּחֻלָּה גְּדוֹלָה זֶה הָיָה מוֹזֵר מְאֹד. ”וּוֹטְס הַפֶּנֶד?” הוּא שָׁאַל
וְהִסְמִיק, ”אָנִי מְבַלְבֵּל”.

”נִכְנָס לַחֲנוּת?” הִצַּעַתִּי לְדוֹד פְּרָץ.

”צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ רְשׁוּת”, הוּא הִמָּהֵם מִתַּחַת לְשִׁפְסָם וְצָחַק. ”הִי-
הִי-הִי. יֵשׁ מִישָׁהוּ בַּפְּנִים!”

עִכְשָׁו זֶה לֹא הָיָה מִצְחִיק בְּכֻלָּל.

אַנְחָנוּ לֹא חַיִּים בְּפֶחַד כָּאֵן, בְּרַבֵּעַ הַמְּסַלְמִי בִירוּשָׁלַיִם. אָנִי
נוֹלַדְתִּי לַמְּקוֹם הַזֶּה, בְּנֵי עָלָה אֵלָיו עִם הוֹרָיו מֵאַרְצוֹת הַבְּרִית
בְּתִשׁוּקָה גְּדוֹלָה, וְאֶת צְבִיָּקָה אַנְחָנוּ מְלַמְּדִים טוֹב טוֹב אֵיךְ
נַעֲשִׂים אֲמִיצִים, וּבְכָל זֶאת, נוּ.

הַשְׁתַּתְקֵנוּ.

מתוך השקט היה אפשר לשמע את הרעש. מישהו
משתולל בחנות, זה היה ברור.

"משטרה?" הציע בני.

"נכנס פנימה יחד!" אמרתי אני.

הצמדתי אذن לדלת. מישהו חבט שם בקירות. הפיל כדים.
נפץ מיניאטורות.

ומי שהיה חסר בדיוק עכשו היה צביקה.

צביקה שסוף סוף קבל קצת אמץ ומעז ללכת ברחובות
כאן לבד. צביקה שחדש ארך הלך לחידר ברבע היהודי יד
ביד עם אבא שלו כמו ילד קטן.

איזה ילד קטן, איזה. מאז שאני זוכר את עצמי אני משוטט
כאן לבד ברחובות. הרי אפלו כביש להזהר ממנו אין כאן.

"צביקה! צביקה!" הריע דוד פרץ, זה שצביקה הוא באמת
אחין שלו.

"אנחנו בפחד, יש מישהו בחנות", בני הניח יד על לבו,
באותו רגע שצביקה נשך את שפתיו נכנס בי אמץ גדול.
באותו רגע הפכתי לגבור של ממש.

"שום דבר", אמרתי. הלב שלי רעד, רקד, אבל אני הושבתי
אותו בכח במקום. "זה כלום", הודעתי שוב. שני נקשו, אבל
התעלמתי.

”אל תהיו פחדנים, טוב? דוד פרץ, אתה היית כאן עוד
לפני שהחזירו לנו את הכתל, לא? אנחנו נכבש את החנות
העלובה הזאת עכשו”.

”עלובה - לא”, מחה דוד פרץ ושלח רגל גדולה קדימה.

”אנחנו נכבש אותה”, שוב אמרתי.

הצורך החלוד התנדנד מפיסו של דוד פרץ, ואני שחררתי
אותו משם בחדות.

”אפשר?” נופפתי במפתח הגדול.

בני לקח צעד אחורה. צביקה ברח שנים.

לדוד פרץ היו חינוך וישן זהב. ”שיר המעלוייס”, הוא קרא
בקול, ערבב הגיה אידישאית במרוקאית למהדרין.

ידי רעדו. סובבתי אותן שמאלה בכת. יש נוכחות
משטרטית ברבע שלנו, אני יודע.

יש גם נוכחות צבאית. והערבים שקטים כאן כבר שנים.
גם פאוד. ואין לאף אחד סבה להפך חנות מזכרות יפה
לזירת קרב.

הדלת נקרעה, צרחה מרב זקן.

”צביקה!!!” צעקתי אליו, כי זה באשמתו.

מחבלת אחת, לבנת כנפים ואדמת מקור, עפה בחנות
בהיסטריה מצד לצד, לכודה, בועטת, מנגבת בכף עוד
תכולת מדף מצגי עץ, מפילה אותם על הקרקע.

יונה.

היונה של צביקה נמלטה החוצה בפחד. עיניה הקטנות
התרוצצו תוך תעופה נואשת, הישר לכף ידו החזרת של
צביקה.

זאת היתה היונה שלו! זו שהבקר השאיר לה את הכלוב
פתוח, ממש בטעות. זו שחדרה אל החנות מהגלריה
המקשרת בין הבית של צביקה לחנות של דוד פרץ.

"היא נבהלה מאד, זה הכל", אמר צביקה ולטף את כנפיה
בזהירות.

הבטנו על הפדים המרסקים, המזכרות השבורות וכל
הבלגון.

"תראה מה יכול לקרות לאנשים מרב פחד, תראה",
אמרתי, כאלו לתקרה העגלה.

"ליונים, אתה מתכונן", זה היה בני.

הוא היה מכרח לתקן.

פֶּרֶק ב'

בַּעֲקֵבוֹת הַפֶּתַק הָאָבוֹד

"הוא עוקב אחרינו", אמר צביקה.

צֶעֶדְנוּ לַמַּכְלֵת, עוֹבְרִים בְּדַרְכֵנוּ בְּכַתֵּל, וְהוּא' הִיָּה תִירָ
צָהָב, מְלַכְסֵן עֵינַיִם, שֶׁצֶעֶד בְּדַבְּקוֹת אַחֲרֵי מְדַרְיָה הַטְּיוֹלִים,
וְרַק נֶעְצֵר רֶגַע מֵאַחֲרֵינוּ לְגֵרֵד מִסְטִיק מִנְעֲלֵי הַסְּפוֹרֵט.

"או שאנחנו נעקב אחריו", הציע בני בננוחות.

"או שיעקב אחרינו באמת, ויגלה - כמה מחריד ואים -
שאנחנו הולכים למכלת", דחפתי אני ידיים לכיסי המכנסים.
"מה יכול לקרות אם יאנג מארץ סין יעקב אחרי שלשה
ילדים תמימים ירושלים?"

"הוא יכול לכיס אותנו נגיד", לאט צביקה כמו נביא זעם,
ואני הפכתי בהיסטרֵיה את בטנת הפיס החוצה, שופך אל

רחבת הכתל כמה אבנים, פנס שבור, ודף מבחן עם ציון
לא משהו.

"הפתק!" עצרתי ומשכתי בשרוול של בני. "הפתק היה
בכיס שלי, לא?"

"סורי, מחר תחפש את הפנס", אמר בני, התכופף
להרים אותו ונאנח. "אולי תשאל שוב את אמא מה צריך
לקנות, וזהו?"

"איזה זהו?" נאנחתי. עכשו חטטתי במרץ שוב בכיס,
מחפש שם איזה חר לרפואה. "בתוך הפתק קפלתי גם את
השטר".

"שטר!" בני נדהם. "סורי, עכשו נלך לקנות לך ארנק,
אליהו".

"עכשו אנחנו הולכים אחורה", הסברתי לו יפה יפה.
"נעלה ברחוב הגיא ואחר כך במעלה חלדיה, קדימה ל'חצר
גליציה' ע-ד הבית".

"לקחו את זה", ידע צביקה.

"אין סכוי", גנחתי והסתובבתי, נבלע בעוד קבוצה גדולה
שחצתה את הרחבה. "רק לפני שבועים אבדתי שטר אחר,
ובשבוע שעבר כשנסיתי לנחש מה אמא שלי כתבה בדף
שנרטב מדיו נוזל בכיס, זה לא היה מאד מצלח".

יִדְעֵתִי שְׁאֲנִי חַיֵּב לְמַצֵּא אֶת הַשְּׂטֵר הַזֶּה. פְּשׁוּט מִשׁוּם
שְׁאֵלִיָּהוּ אֶחָד לֹא יִכּוּל לְהַפְּדוֹ כָּל שְׁלִיחוֹת תְּמִימָה לְמַכְלַת
לְאֶסוֹן.

צְבִיקָה בְּדַק בְּהִיסְטֹרְיָה כָּל יַפְנֵי מִזְדַּמֵּן, וְזוֹ הַצְּדָה
כְּשִׁמִּישָׁהוּ בְּפִאוֹת סְתוּרוֹת פָּרֶץ בְּזִמְר וְנִגּוֹן בְּבִקְבוּק בִּירָה
כְּאֵלוֹ הִיָּה חֲלִילִית.

אֲנִי רַק תִּקְעֵתִי עֵינַיִם בְּרִצְפָּה, בּוֹדֵק מְסַבֵּיב.

"פֶּתַק עַל נֵיר מְשֻׁבָּץ שֶׁל מַחְבֶּרֶת חֲשֻׁבוֹן", הַזְכַּרְתִּי לָהֶם.
"כְּתוּב בְּעֵט וְרֹד, וְהַשְּׂטֵר מְקַפֵּל בְּפָנִים. אֵין סְכוּי שְׁמִישָׁהוּ
רָאָה אוֹתוֹ וְהַחֲלִיט לְקַחֵת".

רוּחַ טְלֻטְלָה אֶת הָעֲצִים מֵעַל חֲצַר גְּלִיצִיָּה שְׁלָנוּ וְהַעִיפָה
אֶבֶק וְקִצָּת חוֹל בֵּין כְּפוֹת הַבָּתִּים.

"עַף בְּרוּחַ", צְבִיקָה חָתַם אֶת הַגּוּלָל - "וְזֶהוּ".

בְּנֵי הוֹצִיא אֶת הָאֲרָנֶק שְׁלוֹ. וְלֹא הִיָּה דְבַר שֶׁהִיָּה יָכוּל לְהַרְגִּיז
אוֹתִי בְּאוֹתוֹ רָגַע יוֹתֵר מֵאֲרָנֶק עוֹר שָׁחַר, אֲמֵרִיקָאֵי כְּזֶה.

"קַח, אֵלֶיָּהוּ", הוּא הֲצִיעַ לִי שְׂטֵר אָדָם. "קִדָּם כָּל נִקְנָה מֵה
שְׁאֵתָה זֹכֵר מִהֲרָשִׁימָה, גוּד?"

זֶה לֹא הִיָּה טוֹב, אֲבָל לֹא הִיָּתָה בְּרָרָה אֲלֵא לְדַלֵּג שׁוּב עַל
פְּנֵי הַרְחוּבוֹת, לְרַדֵּת אֶל הַרְחָבָה וְלִהְתַּקְדָּם לְכוּוֹן הַמַּכְלַת
שְׁבַרְבַּע הַיְּהוּדִי.

"יאנג!" נַעְצֵר צְבִיקָה. שׁוֹב תִּקַּע מִבֵּט בְּסִינֵי הַצָּהָב הַהוּא.
כֵּן, אוֹתוֹ סִינֵי מִמָּשׁ; בְּנַעְלֵי סְפוּרֵט צְהָבוֹת, חֲלָצָה לְבָנָה
בְּעֵלֶת פְּסִים כְּתָמִים, תִּיק גַּב רָחֵב, וְהַעֲיִנִים הֵ- אֶל תִּגִּידוּ לִי
עַכְשָׁיו שְׁכָל הַסִּינִים דּוֹמִים.

"הוא מסתכל עלינו", קבע צבִיקָה עֲבָדָה.

והוא הסתכל, בְּאַמֶּת.

הוא רצה לומר משהו, לא ידע אִיךָ.

נו, עֲבֵרִית אֲנִי יוֹדֵעַ, קִצַּת עֲרַבִית. לא סִינִית.

יאנג, כִּי הַחֲלֻטִּי כָּבֵר קִדָּם שְׁקוּרָאִים לוֹ, שְׁלַח אֲצַבֵּעַ
לְכוּוֹן מִסָּיִם. סִמּוֹן לָנוּ מִשְׁהוֹ.

הַתְּקַדְמָנוּ. הוּא אֲתָנוּ, נִכְנָס לְעִמְקֵי הַרְחָבָה, עַד לִכְתָּל.

"זֶה לֹא מִסְכָּן?" צְבִיקָה כָּסַס צִפְרוֹן.

"עֲזָרָה? הֶלֶפּ?" נָסָה בְּנִי.

הַסִּינֵי הַתְּכוּוֹן לְעֹזֵר, רְאִיתִי זֹאת בְּעֵינָיו הַמְתוּחוֹת. הוּא נָסָה
לְהִסְבִּיר מִשְׁהוֹ.

"הִיר", מִצָּא בְּסוּף מְלָה בְּאַנְגְלִית.

"כָּאן", תִּרְגָּם לָנוּ בְּנִי. "כָּאן, מָה?"

לא הִיִּיתִי צְרִיךְ יוֹתֵר מִזֶּה כְּדֵי לְפָרֵץ בְּצַחוּק מוֹל אֲבֵנֵי
הַכְּתָל לְשֵׁם שְׁנוּי וְגוּוֹן.